

Fer política és

"És l'abraçada permanent, la campanya electoral perenne, el cop d'estat psicològic a l'hora de les postres. No sabeu si somriure o capficar-vos en el púding de melindros, per vergonya d'altri. En certa manera, fer política és com *faire le trottoir*. En el fons, el milhomes segurament que ens menysprea d'una manera profunda i definitiva, però té mèrit que sigui capaç d'empassar-se les reticències de l'orgull per aconseguir un vot."

El Bar Bosch.

Dilluns, 7. Al migdia faig l'aperitiu al Bar Bosch de Palma, deliciós calarnaüm. És un bon lloc de convivència ideològica, perquè l'humor mallorquí –producte mental tan estrany, tan difícil de definir– hi refà el llençatge de la política, despullant-lo de tòpics i de retòrica. Abans d'anar a dinar, retrobo un vell amic, fundador del PSM i ara enemic del minúscul possibilisme de participar en la llista europea de CiU, una situació per la qual Miquel Roca ha deixat al pare la Unió Mallorquina, que fou aliada de l'Operació Reformista, i l'ha obligada, ara, a pactar amb el PNB.

D'entrada, el Partit Socialista de Mallorca d'avui es deia PSI, "Partit Socialista de les Illes", unes sigles presentades com a "Promocions Socials Il·lenques", que algú va reinterpretar aleshores en "Proposam Sortir Immediatament". Vaig ser espectador d'aquell acte inaugural, entre *naïf* i *catacumbal*. Els moderats –ara partidaris de l'entesa amb CiU– quedaren al marge del procés inicial, però avui algú torna a dir que la "S" de socialista no hi feia cap falta. Escoltant el meu amic penso que la crònica del PSM –des de la tesi pro Gaddafi fins ara– és la història d'una energia malbaratada. Ell diu que el PSM no pot anar-se'n de bracet amb un partit que ha defensat la reforma laboral: "No podem rendir-nos al pedacer que passa cridant 'Tot se compra, tot se ven!'" Com a aliat europeu, enyora l'Euskadiko Ezkerra de Bandrés, ara al PSOE. Sap que només li queda la nostàlgia, alguna rialla al Bar Bosch. De totes maneres, la desil·lusió dels militants –abans els

'El pont sobre el riu Kwai'.

moderats, ara els radicals– té poca importància, perquè només importa, en definitiva, la fe dels votants. Em penso que la història del PSM sempre ha estat com *El pont sobre el riu Kwai*, però sense que David Niven s'adoni al final que és necessari de destruir el pont.

Dimarts, 8. El milhomes de la política entra al restaurant i saluda tothom, de taula en taula. Ho trobo una mica pornogràfic, però no hi ha dubte que sovint dóna resultats. És l'abraçada permanent, la campanya electoral perenne, el cop d'estat psicològic a l'hora de les postres. No sabeu si somriure o capficar-vos en el púding de melindros, per vergonya d'altri. En certa manera, fer política és com *faire le trottoir*. En el fons, el milhomes segurament que ens menysprea d'una manera profunda i definitiva, però té mèrit que sigui capaç d'empassar-se les reticències de l'orgull per aconseguir un vot, l'admiració d'una senyoreta, la menció en una crònica política, el favor d'algú més poderós que no ell. En política, l'orgull és un gran obstacle. La vanitat, en canvi, és el gran motor, encara que sovint sigui incompatible amb la intel·ligència. De totes maneres, la ronda del milhomes seria molt més eficaç si convidés tothom a cafè, copa i puro, com si fos un polític rumbós i cínic de l'època de la restauració.

Dimecres, 9. La política és una continuació de la guerra, per altres mitjans, de la mateixa manera que alguns separats i divorciats perllonguen l'infern matrimonial fent-se la guerra als jutjats, als fronts de batalla entre

om 'faire le trottoir'

RAFA GIL

Antoni Asunción.

les associacions de dones separades i les associacions de pares de família separats. Francament, sovint tot sembla un succedani de la teràpia de grup, amb contraemboscades que generen encara més ferides morals i psíquiques, la contraguerrilla interminable en un paisatge ple de vides fetes un esquinçall.

Dijous, 10. La qüestió dels fons reservats és terrible perquè, per la naturalesa pròpia d'aqueixes partides pressupostàries, potser mai no arribarem a tenir la seguretat que realment ningú del Ministeri d'Interior no hagi cobrat un sobresou amb diners que són per a operacions secretes o de seguretat de l'estat. Definitivament, *manca finezza*, però no seria una sorpresa que la revelació periodística fos una fase pre-congressual del PSOE, amb Alfonso Guerra a l'aguait. És un mal glop per al ministre Asunción, una d'aquelles situacions polítiques que no donen més d'un mil·límetre de marge per a maniobrar entre l'espasa i la paret. Sigui com sigui, hauríem instal·lat el dubte al cor de l'ètica mateixa de l'Estat de Dret, constatant l'absència d'autèntics servidors de l'estat. Sempre hi haurà qui se n'alegri, amb la idea que fons reservats i seguretat de l'estat són una relíquia. Ben al contrari, jo entenc que la política no és una activitat d'adolescència.

Divendres, 11. He tastat de bell nou el confit d'ànec que fa l'Antoni Ferrer, fugit de Barcelona després dels anys de l'Odissea i ara senyor del Castell-Palau d'Orriols, a l'Empordà. M'assec a taula, després d'una

ARXIU

El Call de Girona.

volta per la Girona vella, sempre prodigiosa de silencis, neta i ordenada. Finalment ha arribat el confit, ben a punt, amb tota la lliçó de *finezza* que la bona cuina sempre pot ensenyar a la política.

Valentí Puig